

منشوری برای رحمت و شفقت

اصل رحمت و شفقت در قلب همه سنن دینی، اخلاقی و معنوی مضمّن است. این اصل از ما می‌طلبد که با دیگران بنحوی رفتار کنیم که از دیگران انتظار داریم با ما چنان رفتار کنند. رحمت و شفقت ما را بر می‌انگیزد تا برای کاهش رنج هموعان خود بطور خستگی‌ناپذیر کوشش کنیم، خود را از مرکز عالم کنار بکشیم و دیگری را جایگزین خود نماییم، و به حریم مصون از تعرض هر فرد انسانی احترام بگذاریم، و با هر کس - بدون هیچ استثناء - با عدالت، مساوات و احترام مطلق رفتار کنیم.

همچنین ضروری است که در زندگی خصوصی و عمومی بطور مداوم و همدلانه از وارد کردن محنت و درد اجتناب کنیم. رفتار و گفتار خشن بخاطر کینه، تعصب در وطن پرستی و خود خواهی؛ بی‌خاصیت کردن، استنثار کردن یا انکار کردن حقوق اساسی افراد؛ و بر انگیزتن نفرت با بدنام کردن دیگران - حتی نسبت به دشمنانمان - بمنزله انکار انسانیت مشترک ما می‌باشد. ما اعتراف می‌کنیم که در زندگانی توأم با رحمت و شفقت مردود شده ایم، و حتی برخی به جمع مصائب بشری امری بنام مذهب را نیز افزوده اند.

ما بنابراین از همه مردان و زنان خواستاریم که ~ رحمت و شفقت را در مرکز اخلاق و دین اعاده کنند ~ به این اصل باستانی برگردند که هر گونه تعبیر متن مقدس که خشونت، نفرت یا اهانت را گسترش میدهد نا مشروع است ~ این امر را تضمین نمایند که اطلاعات دقیق و قابل اعتنا درباره دیگر سنن، ادیان و فرهنگها در اختیار جوانان گذاشته شود ~ و قدردانی مثبت تکثر فرهنگی و دینی را تشویق کنند ~ و همدلی آگاهانه با مصائب نوع بشر - حتی با کسانی که دشمن محسوب می‌شوند - را ترویج کنند.

ما این نیاز فوری را داریم تا رحمت و شفقت را به صورت یک نیروی شفاف، درخشان و پویا در جهان قطبی شده خود در آوریم. رحمت و شفقتی که در عزم راسخی فراتر از خود خواهی ریشه دوانیده، میتواند مرزهای سیاسی، جزم اندیشی، آئینی و دینی را بشکند. رحمت و شفقت که زائیده اتکاء متقابل ژرف ماست، برای روابط انسانی و یک بشریت رضایت بخش ضروری است. این مسیر روشنگری است و برای ایجاد یک اقتصاد عادلانه و یک جامعه جهانی مسالمت آمیز ناگزیر می‌باشد.

